

Text k přečtení

Dolů králičí dírou

Alenku už mrzelo sedět na břehu vedle cesty a nic nedělat. Párkrát nakoukla sestře do rozečtené knížky, ale nebyly tam žádné obrázky a nic se tam nepovídalo, a co je do knížky, když v ní nejsou žádné obrázky a nic se tam nepovídá, řekla si Alenka. Rozvažovala tedy u sebe (pokud to vůbec šlo, byla horkem celá ospalá a zmámená), zda bude dost zábavné uvít si věneček z kopretin, aby kvůli tomu vstala a natrhala si je, a tu vedle ní přeběhl Bílý Králík s červenýma očima. Nebylo na tom nic zvláštního a nijak podivné to Alence nepřípadlo, když Králík prohodil: „Jeje! Jeje! Přijdu pozdě.“ (Když nad tím potom dumala, napadlo jí, že ji to mělo zarazit, jenže v tu chvíli jí to připadlo docela samozřejmé); ale když pak Králík dokonce vyndal z kapsy u vesty hodinky, podíval se na ně a běžel dál, Alenka vyskočila; blesklo jí hlavou, že jakživ neviděla, aby měl Králík kapsu u vesty, natož aby z ní vyndával hodinky, popadla ji zvědavost a rozběhla se přes pole za ním a šťastně ho dohonila, zrovna když pod keřem hupl do velké králičí díry.

V mžiku se pustila Alenka za ním, a jak se zas dostane ven, na to vůbec nepomyslela. Králičí díra vedla kus rovně jako tunel a pak najednou se prudce svažovala dolů, tak prudce, že Alenka neměla vůbec kdy se zastavit a padala do hluboké jámy. Buď byla ta jáma velmi hluboká, nebo padala Alenka tak pomalu, že měla kdy rozhlížet se kolem sebe a přemýšlet, co bude asi dál. Nejprve zkoušela dívat se dolů, kam to vlastně padá, ale nic neviděla, bylo tam tma; ohlížela se tedy po stěnách jámy a všimla si, že je tam plno polic a přihrádek: tu a tam visely na skobách mapy a obrázky. Cestou sebrala z jedné police sklenici; stálo na ní POMERANČOVÁ ZAVAŘENINA, ale zklamala se, byla prázdná. Zahodit ji, to se jí nezdálo, aby snad někoho nezabila, a tak ji při tom padání šťastně strčila do jedné poličky.

„No ne,“ řekla si Alenka. „Po takovémhle pádu skutálet se ze schodů, to už pro mě nic nebude. To mě ale budou doma pokládat za hrdinku! Kdybych třeba ze střechy spadla, ani nemuknu!“ (To už asi ne.)

Stále hloub a hloub a hloub. Což tomu padání nikdy nebude konec?

Kontext

Tímto textem začíná Alenčino velké dobrodružství v podivuhodné zemi, kde žijí mluvící zvířata a rostliny, kde je možné vyrůst do výše patrového domu a zase se scvrknout na několik centimetrů. Pádem do králičí nory se ocitá v místnosti plné dveří. Dveře jsou tak malé, že jimi neprojde. Hledá klíček, nebo alespoň návod, jak se sklapnout jako dalekohled. Najde lahvičku s cedulkou „vypij mě“. Vypila ji a za chvíli se začala zmenšovat. K tomu, aby prošla dveřmi, ale potřebuje klíč, který leží na stole, jenže ten se nezmenšil jako Alenka, a tak najde dortík, kde je napsáno „sněz mě“, a tím klíček získá. Alenka se tak prodírá neznámým krajem plným podivných překvapení. Snaží se dozvědět, co se to vlastně děje. Všechno se jí zdá naruby, sama sebe se ptá, jestli je to ta Alenka, co ráno vstávala.

Alenka má v knize 7,5 roku. Přestože byla kniha napsána a odehrává se v době viktoriánské éry a v některých ohledech ukazuje společenské role té doby (Alenka přemýšlí, zda se má klanět osobám v průvodu), ve většině ohledů se Alenka vzpírá představě klasické postavy dané (v určitých ohledech i dnešní) doby. Její povaha projevuje v příběhu rysy zvědavosti, laskavosti, zároveň i výbušnosti a netrpělivosti.

Řešení

Řešení skupina 1:

Jedovaté – jmelí, lahvička s jedem, muchomůrka, vraní oko

Jedlé – smrk, maceška, levandule, houba (pravák / hřib smrkový), borůvky

Řešení skupina 2:

Alenka zvedla rukavice a vějíř, a protože bylo v síni horko, ovívala se a takto si povídala: „Ach jo! Dnes je všechno naruby. A ještě včera to bylo jako jindy. Copak se se mnou v noci stala nějaká změna? Počkat: byla jsem to já, když jsem ráno vstávala? Tak se mi zdá, že mi bylo nějak divně. Ale jestli to nejsem já, ptám se dál, kdo tedy jsem? To je ta záhada!“ A probírala všechny známé děti, stejně staré jako ona, jestli se snad v některé z nich neproměnila. „Určitě nejsem Ada,“ řekla si Alenka, „ona má takové dlouhé lokýnky a já nemám žádné; a Mabel přece taky nejsem, já toho tolik umím a ona, ach, ta neumí skoro nic! A ostatně ona je ona a já jsem já – a vůbec, je to záhada! Zkusím, jestli ještě umím, co jsem dřív uměla. Tak tedy: čtyřikrát pět je dvanáct, čtyřikrát šest je třináct, čtyřikrát sedm je – ach, jéje! Takhle se do dvaceti vůbec nedopočítám! Ale na násobilce tolik nezáleží, zkusíme to se zeměpisem. Londýn je hlavní město Paříže a Paříž je hlavní město Říma a Řím – kdepak, tak to vůbec není. Nejspíš jsem se proměnila v Mabel. Zkusím odříkat ‚Nad Berouňkou‘ –“ Složila ruce v klín, jako by odříkávala úlohu, a spustila, ale hlas měla chraplavý a cizí a slova nezněla stejně jako dřív.

$$4 * 5 = 20$$

$$4 * 6 = 24$$

$$4 * 7 = 28$$

Londýn – Spojené království Velké Británie a Severního Irska (Anglie), Paříž – Francie, Řím – Itálie

Řešení skupina 3:

Záleží na naměřené velikosti „Alenky“.

270 cm – výška Alenky = rozdíl výšky

Výška Alenky – 3 cm (přibližná výška myši) = rozdíl výšky

Řešení skupina 4:

Výsledkem je obrázek závodní dráhy s kruhovým tvarem.

Řešení skupina 5:

Na hodinkách bylo druhého.